

Около половинъ часъ той се наслаждавалъ отъ това състояние, на което не билъ свикналъ, когато край него прѣнесли самия Микадо. Микадо! Да бждешъ Микадо, това е твърдѣ голѣмо нѣщо! Микадо е японски императоръ, особено въ ония далечни врѣмена, е билъ най-силния царъ на Изтокъ.

Микадо пѣтувалъ за свое удоволствие, заобиколенъ отъ конници, облѣчени въ дрехи по-красиви и по-изпѣстрени съ ширити и гайтани, отколкото и у най-великия турчинъ; заобиколенъ билъ отъ знаменити пѣлководци, музиканти, отъ най-красиви въ свѣта жени, които седѣли въ сребърни носилки върху гърбоветъ на бѣли слонове.

Микадо седѣлъ върху пухови възглавници отъ чисто злато, украсенъ съ безцѣни камъни. Първия неговъ министъръ ималъ съ нищо не сравнимата висока честь да държи надъ главата на своя господаръ голѣмъ чадъръ съ тънки звѣнливи звѣнчета по края.

Забогателиятъ камънаръ съ завистливо око гледалъ на императорското шествие.

— Нѣма какво да се каже. Че има ли на какво да се радвамъ и азъ? помислилъ той. Нима и азъ мога да се смѣтамъ за щастливъ, защото се ползувамъ отъ нѣколко нищожни прѣимущества? Защо не съмъ Микадо! Тогава азъ ще мога да се разхождамъ по пѣтищата въ златна носилка, блѣстяща отъ скъпи камъни, придружаванъ отъ моя пръвъ министъръ, подъ сѣнката на голѣмия чадъръ, украсенъ съ звѣнливи звѣнчета, а втория ми министъръ би разхлаждавалъ лицето ми съ вѣтрило отъ паунови пера. Ахъ, азъ искамъ да стана Микадо!

— Нека бжде по твоему! казалъ ангелътъ. И въ сѣщия мигъ той усѣтилъ, че лежи върху пухъ въ златна носилка, осипана съ скъпоцѣни камъни, заобиколенъ съ министри, пѣлководци, жени и роби; които му говорѣли по японски:

— Микадо, ти си по-свѣтълъ отъ слънцето, ти си безсмъртенъ, ти си непобѣдимъ. Ти можешъ да извършишъ всичко, каквото може да си помисли човѣкъ. Самата справедливостъ се подчинява на твоята воля, и